

A dolog veszettül ismerős. 89–90-re, sőt 91–92-re, az elfuserált rendszerváltás és a médiaháború korszakára emlékeztet bennünket, amikor Haraszi Miklós és társai, az SZDSZ akkori vezetői, hálósákkal jártak az amerikai követségre, hogyha netán hosszúra nyúlik az árulkodás az antiszemita MDF és népi szárnya ellen, hát a folyosó egy szegletében is meghúzhassák magukat, ha már vetett ág nem jutna mindegyiküknek. Az akkori amerikai nagykövet, bizonyos Palmer úr annyira vitte a belpolitikánkba való beavatkozást és az SZDSZ és rajta keresztül az MSZP támogatását, hogy a diplomáciai testület egyöntetű felháborodása hatására kénytelen volt kormánya visszahívni. Más, fontos beosztásba került, ahogy azt régen a kommunista káderek leváltásakor mondták. Valóban: bankár lett. Aztán persze jöttek mások, akik álcázottabban és kibővített apparátussal, akár műgyűjtőként, akár más eszközökkel folytatták a beavatkozást. Ez a beavatkozás azonban soha nem a széles, csendes, igazi Amerika beavatkozása volt.

Most, Magyarország térdre kényszerítésének drámai fordulataiban különösen nagy jelentősége van ennek az eseményfeltorlasztó manipulációnak. Amikor a kormány szembesült a nemzetközi büntető-bukató tőke szándékaival és túlerejével és magára hívta, beismerve vereségét, az IMF-et, a közvélemény még fel sem ocsúdott és már jött a leminősítés, és azóta is zuhannak ránk az újabb intések, fegyelmezések. November 28-án Barroso EU-főember közölte, hogy Magyarország 2012-ben húsz százalékkal kevesebb EU-forrást kap, mint kapott még 2011-ben. Vagyis az EU bizottsága nyíltan felzárkózott tönkrettevőinkhez. Nem támogatja a bajba jutott országot, hanem nehezíti a helyzetét, nyilván az IMF-fel egyeztetve. De még ugyanezen a napon előkerült egy zavaros elképzelés a Népszabadságban, majd este az ATV Sajtóklubjában, a négy jól informált liberálbolsi fejtegetéseiben egy 2012 elején tartandó előrehozott választásról. Erre, ahogy ők mondják, azért volna szükség, hogy erősítse meg vagy vesse el a spekulációs tőke által – nyilvánvalóan a Soros György pénzeiről van szó – megvert Orbán-kormányt. Erről a tavaszi választásról mint elkerülhetetlenről beszélnek. Mi van a háttérben? Az IMF valószínűleg bele fog egyezni abba az ernyőkénti visszatérésbe, amit a kormány hangoztat, de ezt az előrehozott választást ki akarja kényszeríteni. Ezzel jön ide. Még megegyezés sincs, de feltétel már van. Ez az előrehozott választás a kétharmados többség felszámolását jelenti. A kétharmados többség 2014-ig szóló kormányzást és az új alkotmány 2012. január elsején való életbe léptetését jelenti. Ha ehhez képest márciusban előrehozott választást tartanak, az az alkotmány elvetését, felülrírását és egy új IMF–Soros diktálta rendszer életbe lépését hozza el, akármilyen eredménye lesz is ennek az előrehozott választásnak. Az IMF még el sem kezdte itt a tárgyalást, ezt a feltételt már közölte. Nyilvánvalóan Soros

Györggyel egyetértésben. A Népszabadság és az ATV ezt a közlést már ismeri. Az ATV-t Soros tartja fenn?

Ebbe az előrehozott választásba a kormánynak nem szabad beleegyeznie, még akkor sem, ha a vele szembeni aknamunka a szakításig és újabb büntető intézkedésekig fajul. A szakításnak és minden EU-szabály önkényes felülírásának, a végső elkülönülésnek amúgy is annyi jele van már, hogy ezt vállalni kell. Lássa az egész világ, lássa Európa minden nemzete, hogyan tesznek tönkre egy európai nemzetet azért, mert új alkotmányt merészelt írni magának és mert a saját lábára akart állni.

De ezzel a parlamenti ellenállással, amely iszonyatosan nehéz gazdasági körülmények és leminősítések között folyik majd, a háborúnak még nincs vége.

Mert van még valami, amit a kétharmados országgyűlési többségtől és személy szerint Orbán Viktortól nem vehetnek el. Nem vehetik el azt a másfél, kétmillió tömeget, népet és polgárt, amely a választási eredményt kiküzdötte, megszenvedte és megünnepelte. Ez az akkor mozgósított erő most is itt kell álljon mögötte, ha a körülmények változása következtében nem is éppen ugyanabban a harckészültségben, mint amilyenben a kétharmados győzelmet kivívta. Ez a társadalmi erő megvan. Harckésztségét fel lehet támasztani. A veszély most nagyobb. A magyarság léte most a tét. Ha ez a millió tömeg most kiáll a kormány és Orbán mögött, dacolva a kétségtelen anyagi nehézségekkel, ha újra megszervezi magát, akkor bebizonyítja a világnak, hogy nemcsak félrevezetett, öntudatlan, ide-oda csapódó Tahrir téri tömeg létezik, hanem Európában él az ötvenhatos magyar szellem és létezik egy öntudatos társadalmi erő, amely nemcsak valami ellen, hanem valamiért, pontosabban a saját függetlenségéért képes kiállni. Harcba szállni.

Ennek a seregnek nem tudnak parancsolni. Hozzá sem férnek. Hacsak nem hoznak megint kommandósokat ellene, mint 2006-ban.

Egy bizonyos: a harcot nem szabad feladni. Ha feladjuk, a Kertész Ákos-féle gyűlölettel és magyarellenességgel, megsemmisítő terrorttal és minden maradék vagyonunk, otthonaink és kincseink kisajátításával, elkobzásával és rettenetes megtorlással kell szembenéznünk. Konrádék, a berliniek és az ATV-s Soros-féle kemény mag szeme előtt ugyanaz a bosszúálló szellem fog lebegni, mint lebegett 1945–46-ban. Az Amerikai Magyar Népszava online szerkesztője, Bartus már el is kezdte a felkészülést erre a bosszúállásra, azt állítva, hogy Magyarországon most zsidó magyarokkal és hithű hitközségi emberekkel a kormányban Endrey

László-féle módszeres zsidóüldözés folyik. A magyar zsidóságnak menekülnie kell az országból. Ennek éppen az ellenkezője az igaz: a magyar zsidóságnak az az agresszív, elkülönült része, amely az Ascher Caféban tömörült, és amely teljesen elkülönült a nemzettől, sértetten és bosszúállásra készen a kormánydöntő spekulációba és az IMF-be veti minden reményét. Nem az egész magyar zsidóság, hanem ez az ATV–Soros harcias kisebbség, ez a hataloméhes, kegyetlen, néhány száz tagú társulat akarja átvenni a hatalmat és természetesen magával rántani az egész zsidóságot. Jól látja Bartus, csak éppen fordítva van, mint mondja.

Ezért kell megszervezni az ellenállást. Vagy kegyetlen és kíméletlen végtörlesztés következik, ha hagyjuk. Ez is benne van a Soros-pakliban.

Az, hogy fegyelmi folyik ellenünk, kétségtelen. A heti írásaimban ezt már hetek óta tárgyalom. Nem is tudok másra gondolni, latolgom a célszerű magatartásokat, a lehetséges ellenállásokat, a megmenekülés útjait. Forgolódom, fővök saját keserű levemben. Közben kissé elhűlve tapasztalom, hogy a társadalom nagy része, s még a nemzeti gondolkodású része is mennyire tájékozatlan a dolog lényegét illetően. Sokan azt hiszik, hogy ez csupán egy párt- és kormánypolitika időszakos, esetleg múló veresége. Vissza kellett szívni az IMF kiutasítását, kicsit meg kellett alázkodni a visszahívásával, de ez kibírható. (Na bumm, ez kibírható.) A legtöbb embernek a spekulációs tőke mozdulatai, fenyegetései sem mondanak sokat, jóformán ezekről is most hall először. Néhányan talán halványan emlékeznek még arra, hogy Soros György néhány éve megtámadta az OTP-t, be akarván dönteni, és bedöntés után megszerezni, de ez az emlék is halvány már, mert annak idején sem kapott a közvélemény nyílt tájékoztatást és magyarázó jegyzetekkel ellátott tényfeltárást az ügyben, mert ez kínos lett volna. Soros rá tudta tolni az ügyet egyik részlegére, a kapott büntetést a szivarzsebéből kifizette, és megmaradt spekulációs nagyhatalomnak.

Soros György kamaszgyerekként, 14 éves korában, a vészorszak után hagyta el az országot, személyesen megmenekült, de minden magyarországi fellépésében értésre adja, hogy személyes megmenekülése sem tántorítja el a magyarság felelősségének felmutatásától. Ne legyen módja a magyarságnak még egyszer vészorszakra vetemedni, abban közreműködni – bűnös néppé válni. Ez kristályosan olyan hatalmi politika, amely nem vesz tudomást a magyarság tényleges szerepéről, Trianonról, 1956-ról, jelenkori szándékairól, lehetőségeiről és jogot formál a magyarság mai életébe való diktatórikus beavatkozásra. Soros tehát, miközben emberbaráti szándékúnak mutatkozik s ajándékot osztogat, kétségtelenül idegen hatalmat képvisel, hódítóként van jelen az országban.

Amikor roppantul meggazdagodva visszatért egykori hazájába, amelyet már nem tekintett annak, ezt egyáltalán nem így adta elő. (Lásd Csurka: Dr. Utólag visszaemlékezése) Azt

mondta, visszatért, hogy segítse, anyagilag támogassa a magyar reformkibontakozást, a nyugatosodást. Létrejött a Soros Alapítvány, amely ösztöndíjakat adott a citerazenekaroktól a szociológusokig sokaknak, és nagyhatalom lett az országban. A Soros Alapítvány magyarországi vezetői az első perctől az utolsóig mind egy körbe tartoztak. A legutolsó például Halmai Gábor, valószínűen egy, az ötvenhatos megtorlásban főszerepet játszó III/III-as vezető sarja, maga is nyíltan internacionalista, és legutóbb a Gyurcsány-féle moszkovita irányítású Országos Választási Bizottság alelnöke, aki a jogállam leépítésének szándékával támad minden nemzeti kezdeményezést. Soros György tehát valóságosan is ott állt Halmain keresztül a kommunista választási bizottság mögött, amely – talán emlékszünk – minden erővel meg akarta akadályozni a vizitdíjas népszavazást, amely aztán a Fidesz 83 százalékos győzelmét hozta.

Előttem a Soros Alapítvány és maga Soros már 1991-ben lelepleződött, amikor mint az akkori kormányzópart alelnöke felismertem és feltártam kétes céljait, nemzetellenességét a Kossuth Rádió Vasárnapi Újságjában. Mondhatni: vesztetre. A Rádió akkori elnöke, aki paktumos megegyezés alapján került az elnöki székbe, nemzeti gondolkodású reformkommunistaként, hiszen jelen volt a Lakiteleki Sátorban, kitiltott a Rádióból és a szerkesztőt, Győri Bélát is eltávolította később. A szemfelnyitó meghurcolás vaskos oktatás volt: nem lehetett kétségem Soros magyarországi befolyásáról, hatalmáról és a félelemről, amelyet keltett maga körül. Kiderült, nincs magyar célja itteni jelenlétének, minden mozdulata egy jól körülhatárolható rész hatalomban tartását, majd hatalomhoz juttatását szolgálja. Anyagi és politikai támogatásainak java az úgynevezett demokratikus ellenzék Kis János vezette táborának jutott, őket utaztatta, kötötte össze az amerikai hivatalossággal, s ez az erős támogatás vezetett először az Antall-kormány megalkuvásaihoz, az államadósság elengedésének, a fizetés halasztásának nem kéréséhez (Surányi György), vagyis az adósságcsapdához, majd a Horn Gyula-féle koalíciós kormányhoz, vagyis ennek a körnek a hatalomba juttatásához. Ne tévesszen meg senkit, hogy cégérük akkor Kuncze volt, pontosan ugyanúgy, mint Hatvani Deutsch Lajosnak és Kunfi Kornfeld Zsigmondnak gróf Károlyi Mihály 1918-ban.

Ezért lehet és kell ugyan másokat is feltételezni a forint elleni spekulációs támadások mögött, de Sorost kihagyni lehetetlen. Neki ez a szakmája és ez az eredendő célja, együtt természetesen más idegen erőkkel.

Napjainkban altatás folyik. A belföldi csatornákon rendre szakértők jelennek meg, akik sorra bizonygatják, hogy ami történt, az nem rosszindulatú összeesküvés volt, hanem a tőke, a befektetők önkéntelen, megszokott játéka, és Magyarország azért esett áldozatul, mert gyenge. Nincs mit tenni, meg kell szokni az új, alávetett helyzetet, bele kell simulni a Soros–IMF lapos rendszerébe, és fel kell hagyni a szabadságharcral. Szabadságharc? Nevetséges, mondják ők.

A letagadott spekulációs támadás és a kormány veresége, amely az IMF kényszerű visszahívásában jelent meg, új helyzetet teremtett a magyar társadalomban. Ezt még nem tárta fel senki. Pedig ennek messze ható következményei vannak, és még rosszabbak lesznek, ha feladjuk a szabadságharcot.

A kormány és apparátusa, a kétharmados többségű országgyűlési frakció nem adta fel a harcot. Egy kis ellenzéki obstrukciós késleltetés után sorra hozza meg törvényeit, alakítja költségvetését, szövi távlatos terveit, mintha mi sem történt volna. Ez a törvényes hatalom Orbánt körülvevő kemény magja. Majdnem egységes, nem mutat nagyobb válságjegyeket, állja a harcot. Nemsokára, ha a második kerületben egyéniben győztes polgármester átveszi mandátumát és behívják a listás helyre a kiválasztott embert, egy fővel szaporodik a kétharmados többség, miközben a többi frakció fogyatkozik, olvad, szétáll. Ez azt üzeni a társadalomnak, hogy a spekuláns által rámért vereség ellenére, amely akárhol történt is, mindenképpen valahol idegen térben történt és egy roppant pénztúlerő műve volt, nem a magyarság akaratából történt. Azt üzeni, hogy „a kormány a helyén van”. Nem úgy, mint ötvenhatban, amikor a kijelentés után a jugoszláv követségre menekült Bibó István kivételével, ahol fogságba ejtették. Ez a keménység, amely saját törvények megalkotásában is megjelenik nagyon fontos üzenet a társadalomnak. Következése pedig az, hogy a társadalom, ha egyelőre passzívan is, kiállás és harc vállalása nélkül is a kormány mögött áll. Ebből a fekvésből még létrejöhet egy aktív tömegmozgalom, amelyre igencsak szükség lehet az elkövetkező hónapokban, években. A szabadságharcnak, amelyet a kormány nem adott fel, csak a tömegmozgalom adhatja meg a tartalmát, az értelmét és az erejét. Orbán „regimentje” nem fogyhat el. Most új nóta kell, nem kellene várni, hogy „még egyszer azt üzenje”, menni kell.

Már csak azért is, mert az ellenség szuperaktív. Egy pillanatra sem tett le arról, hogy újra birtokába vegye az országot. Ezért itt az ideje, hogy számba vegyük, kikből is áll most teljesen tényszerűen az ellenség. Akik letagadják a spekulációs térdre kényszerítést, az összeesküvést és annak nem elsősorban gazdasági, hanem politikai célját. Kik ők, hányan vannak és kit képviselnek? Megdöbbenő és váratlan kép tárul elénk.

Ellenségeink tábora a parlamenti ellenzék személyi állománya és az egykori demokratikus ellenzék és a Soros György által támogatott nemzetközi együttest, az itt egyszer már leírt Ascher Café legénységét, s mindössze néhány száz főt, ha tartalmaz. Ebben az együttesben, akár tetszik, akár nem, a politikai egységet felülírja a majdnem százszázalékos egység, ahogy ezt Soros szereti. Ide tartoznak először is a berliniek, Konráddal együtt, ide tartoznak az amerikaiak, az Amerikai Magyar Népszava tábora, Kertész Ákos fémjelével a homlokukon, ide

tartozik a Soros fenntartotta műhelyekben, azaz az ATV-ben, az Élet és Irodalomban, a Magyar Narancsban, a 168 órában és sajnos a Heti válaszban és a Magyar Nemzetben dolgozó újságírók is, a kevés kivételtől eltekintve. Ehhez társul még néhány tucat ember, akik amerikai egyetemekre, szervezetekbe, kormányhivatalokba vannak beültetve és erős befolyással rendelkeznek, informáltak. Ide számíthatjuk még egyes magyarországi külföldi bankok vezetőit. Ez az összességét tekintve talán ezer-kétezer ember alkotja azt a hatalmi központot, amely Soros segítségével meg akarja ragadni a magyarság fölötti rendelkezést. Ellenszer velük szemben szinte kizárólag a megnevezés és a számontartás. A névsorolvasás. Nem szabad megengedni nekik, hogy rejtőzködve és mint a magyar sors egyik lehetséges és esedékes változatának megvalósítói lehessenek jelen a színen. Mert ha ez nekik sikerül, a magyarság éhen fog halni a saját hazájában.